

σαις διατριβῆς τοῦ Αἰσχύλου. Ὅπως ποτ' ἂν ᾔ, ὅτε ὁ Ἀριστοφάνης ἐποίησε τοὺς Βατράχους (πρβ. στ. 52 κέ.), κατὰ πάντα πιθανὸν λόγον θὰ ἐκυκλοῦντο ἐν ἀντιγράφοις καὶ συλλογαὶ Αἰσχυλείων δραμάτων, τὸ δὲ ἔργον τοῦτο τῆς δημοσιεύσεως καὶ διαδόσεως ἐνδέχεται νὰ ἀνέλαβον οἱ τῷ γένει τοῦ ποιητοῦ προσήκοντες. Τὸ προρρηθὲν ψήφισμα τὸ ὀρίζον τὴν ἐκ νέου διδασκαλίαν Αἰσχυλείων δραμάτων φαίνεται, ὅτι ἐπηγάγετο μεταποιήσεις μερῶν τινῶν αὐτῶν καὶ συμπληρώσεις δυσαναγνώστων χωρίων (σελ. 39), οὐχὶ δὲ ἀπεικόντως ἰσχυρίσαντό τινες τῶν καθ' ἡμᾶς φιλολόγων, ὅτι ὁ Προμηθεὺς ἐν τῇ δραματικῇ τέχνῃ καὶ τῇ συστολῇ (σελ. 29) τῶν χορικῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς φέρει ἴχνη μεταγενεστέρας διασκευῆς καὶ δὴ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὡσαύτως δὲ ἡ Ὀρέστεια φέρει τοιαῦτα συμπληρωματικὰ ἴχνη, οἱ δὲ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένοι αὐτῶν. Μόνον ἐν τοῖς Πέρσαις καὶ ταῖς Ἰκέτισιν φαίνεται, ὅτι ἔκειτο ὡς βᾶσις τῆς δημοσιεύσεως (σελ. 81) κακῶς γεγραμμένον καὶ ἐν δυσὶ χωρίοις (Πέρσ. 678—682, Ἰκέτ. 832—913) δυσανάγνωστον χειρόγραφον αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ. Τὸ ἐπίσημον χειρόγραφον, ὅπερ τῇ εἰσηγήσει τοῦ Λυκούργου συνετάχθη (ἐπιθι σελ. 40 καὶ A. Müller, Bühnenalterth. σελ. 359 σημ. 1), δὲν ἀνήγετο εἰς πρότυπα αὐτόγραφα τοῦ ποιητοῦ, ἅτινα ἴσως δὲν ὑπῆρχον, ἀλλ' εἰς διεσκευασμένα ἀντίγραφα, ἡ δὲ κριτικὴ, ἧς ἔργον εἶναι ἡ ἀνίχνευσις καὶ ἀποκατάστασις τῆς ἀρχεγόνου γραφῆς τοῦ κειμένου, ἦν τότε ἄγνωστος. Τοῦναντίον ὀφείλομεν νὰ διανοηθῶμεν, ὅτι κατὰ τὰς δύο πρώτας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰσχύλου ἑκατονταετηρίδας τὰ τῆς παραδόσεως αὐτοῦ ἦσαν σχεδὸν τοιαῦτα, οἷα προσεχῶς προτίθεται νὰ ἀποδείξῃ ὁ φίλος μου Κρουμβάχερ ἐν τοῖς Ὑμνοῖς τοῦ Ῥωμανοῦ, οἵτινες μετ' οὐ πολὺ περιεῖχον πᾶσαν παραλλαγὴν καὶ μεταποίησιν. Τὸ πρῶτον δὲ οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γραμματικοί, ὧν τὸ ἔργον προωδοποίησεν ὁ ἐκ Σταγείρων αἰθέριος νοῦς καὶ ἡ Σχολὴ αὐτοῦ, ἐπήνεγκον ἐν τούτῳ μεταβολὴν ἐξετάσαντες κριτικῶς καὶ ἐρμηνευτικῶς πλὴν τοῦ Ὀμήρου πρὸ πάντων τοὺς σκηνικοὺς ποιητάς. Δυστυχῶς ὁμως πάνυ ὀλίγα γινώσκοντες περὶ τῶν ἐργασιῶν τούτων